

ESGLÉSIA

DE

MENORCA

Butlletí oficial del Bisbat

Núm. 3 – ABRIL – 1980

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE pàg. 91

SES CATEQUESIS DEL BISBE

Servidors de Déu - Crucificat per nosaltres

HOMILIES

De la missa Crismal — Del Dijous Sant

Tríptic pel Dissabte Sant

SECRETARIA GENERAL pàg. 101

Nombramiento

Previsions para los Meses de Abril y Mayo

Mutualidad del Clero Español

INFORMACIÓ DIOCESANA pàg. 102

Activitats del Sr. Bisbe

Diada del pensament escoltista

Reunió de vicaris episcopals i de Càritas

Curs sobre Els Profetes

Trobada de joves cristians al Toro

Retiro para religiosas

Col.loqui sobre el sagrament de la Penitència

Solemne Misa Crismal en San Luis

Actividades de la Fraternidad Cristiana de Enfermos

Jornadas sobre la exhortación "Catechesi Tradendae"

Campaña pro Seminario

ESTATUTS DE L'ASSOCIACIO DIOCESANA D'ESCOLTISME

IV CENTENARIO DE LA MUERTE DE SANTA TERESA ... pàg. 118

Declaración de la Comisión Nacional

BIBLIOGRAFIA pàg. 120'

"De dos en dos"

DOCUMENTS DEL BISBE

SES CATEQUESIS DEL BISBE

Servidors de Déu

Acabam de celebrar, enmig de la Quaresma, la festa de Sant Josep. I en ella, també el Dia del Seminari. Com a preparació d'aquesta Jornada, vaig escriure-vos una Carta Pastoral en la qual vos exhortava a pregar pels sacerdots, pels seminaristes i pel Seminari. Avui, passada ja la festa, vos tenc de donar gràcies per tot lo que en aquest sentit indicat haureu fet i continuareu fent.

La meva catequesi d'avui vol ser una continuació d'aquell meu escrit. O si voleu, una altra exhortació i un altre parlament sobre el sacerdot i el Seminari. Me'n dóna peu per açò, unes paraules de Sant Pau que fa poca estona llegíem en la litúrgia quaresmal. Ens deia: "No hem de donar mai cap motiu d'escàndol a ningú ni hem de fer malveure la missió que Déu ens ha confiat. Més prest ens hem d'acreditar en totes les situacions com a servidors de Déu".

Són aquestes darreres paraules les que m'indueixen a fer-vos aquesta catequesi. "En totes les situacions, ens hem d'acreditar com a servidors de Déu": Idò, què vol dir ser servidors de Déu? Que és el mateix que preguntar: Quina és la missió del sacerdot, ara i aquí?

De bell antuvi, dir servidors de Déu sembla que tengui reminiscències vetero-testamentàries. A l'antic Testament, aquells sacerdots del Temple es dedicaven exclusivament al culte i al cerimonial establert per la Llei de Moisès, amb totes les seves detallades i precises disposicions. Estaven al servei exclusiu del Temple, que vol dir al servei exclusiu de la Divinitat.

I no és així. Jesucrist, el vertader i únic Sacerdot i Pontífex, amb la seva mort en Creu, va trastocar aquell sacerdoti levític i imperfecte, va ser consagrat sacerdot de la nova Aliança, segons l'ordre de Melquisedec i va oferir l'únic i etern sacrifici de glorificació a Déu, Pare, i de redempció per a tota la humanitat. Ell va complir la missió que el Pare li

havia confiat, exercint aquest sacerdocí de la nova Aliança, feta, també com la vella, amb sang, i ara, amb la donació de la seva pròpia sang, i de la seva pròpia vida. Crucificat per nosaltres, a favor nostre, és el gran Servent de Jahvé, el Servidor suprem de Déu.

Llavors la seva missió té, per dir-ho així, dues vessants, dues finalitats: va ser enviat per glorificar Déu i per salvar la humanitat. Sent Servidor de Déu, es va fer el servidor de tots. En la seva pregària, abans de la Passió i Mort, diu: "Pare, ha arribat l'hora; glorificau el vostre Fill, a fi que el vostre Fill us glorifiqui, segons el poder que li heu donat sobre tot home, perquè doni la vida eterna a tots els qui li heu donat. I açò és la vida eterna, que us coneguin a vós, únic Déu vertader i el qui heu enviat, Jesús, el Messies."

Ara bé; tant el sacerdocí comú dels feels com el sacerdocí ministerial o jeràrquic flueixen d'aquest mateix i únic sacerdocí de Crist, participen d'ell de forma peculiar. Perquè "Crist, Senyor, el Pontífexprés d'entre els homes, al seu nou poble el va fer regne i sacerdots per a Déu, el seu Pare".

Idò, tots els batiats, i d'una manera especial aquells qui hem rebut el ministeri sacerdotal, hem d'ésser com Crist servidors de Déu. Que vol dir també, servidors dels germans. I açò, en quant participants com som del seu únic i etern sacerdocí.

Servidors de Déu. Quan aquell mestre de la llei, com ens ho conta l'evangelista Marc, se'n va tèmer de les respostes acertades que Jesús havia donat als fariseus i saduceus, es va atrevir a preguntar-li quin era el primer manament de la Llei. La contesta de Jesús va ser doble. Li digué quin era el primer; El Senyor és el teu Déu; El Senyor és únic; l'has d'estimar amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, sobre totes les coses. I li va afegir, amb tota originalitat per part de Jesús, el segon: Estima els altres. Per tal que en un únic i indivisible amor servíssim els dos principals preceptes.

La conclusió és ben patent i senzilla. Hem d'ésser servidors de Déu i dels altres. Servint Déu, servim els altres; servint els altres, servim Déu.

Aquesta doctrina, tan vella i a l'ensem tan nova, avui els cristians l'hem de revaloritzar davant la nova societat i les noves generacions. Com deia al començament, crec que, seguint les paraules de Sant Pau, "ens hem d'acreditar" novament. Potser la nostra Església i nosaltres hem perdut credibilitat. Ens manca molt de crèdit, degut a actuacions i posicions preses que, certament, no ens acrediten com a servidors de Déu i dels germans. No sé si s'ha sabut esbrinar prou bé els signes dels temps i la manera de ser actual de la gent, motivada pels canvis de la nostra societat tecnificada i consumista. Perquè, sense com va ni com ve, massa vegades s'han donat cops a l'aire, inclinant-se individualment, capritxosament, banalment cap a postures i preses de consciència que després seran difícils de corregir. I açò, per un cantó i per un altre. La pregunta, idò, és: Hem fet malveure la missió que Déu ens va confiar?

Acab amb aquest interrogant. I dient-vos també que el ministeri sacerdotal, ara i aquí, ha de tenir presents i dur a la pràctica aquests dos serveis expressats. Cercar la manera, el com, és la qüestió més primordial que ara se'ns planteja. Perquè la nostra identitat de cristians i de capellans me pens que queda prou definida i resolta en lo essencial que acab d'exposar.

Crucificat per nosaltres

El diumenge de Rams ens obre la porta de la setmana més gran i solemne, que en deim la Setmana Santa. En els tres darrers dies d'ella, commemorarem i celebrarem un fets ocorreguts fa prop de dos mil anys: la Passió, la Mort i la Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist.

Cada any, en començar la primavera, ens trobem amb aquesta Setmana. I els cristians de tot el món la vivim d'una manera o d'una altra, però sempre amb el record i amb la sensació d'un esdeveniment que commou, que impressiona o, almanco, que ens produeix un no sé què en la nostra ànima.

Davant dels temps que vivim i de la configuració especial que va prenent aquesta setmana —pensau en el turisme, en les vacances i en els dies de lleure que suposa per a tanta de gent— hauríem de preguntar-nos quin sentit tenen per nosaltres els misteris que hi celebrem. Vull dir que tots ens hauríem de fer la pregunta de veure com valoram aquestes celebracions; en definitiva, de si té qualche sentit la mort de Crist, concretament ara i aquí.

La nostra fe ens en dóna una resposta afirmativa. Ens fa dir que si. I ho hem de pregonar a tot el món, si volem dur la Paraula i la Bona Nova de Crist a la humanitat.

Perquè Crist, crucificat per nosaltres, triomfa allà on tot sucumbeix. La seva Passió que acabarà en la injustícia d'una mort violenta i maleïda—la crucifixió per als jueus era un signe visible de la maledicció divina—, al final serà una vida nova, esclatant que omplirà el món d'esperança i d'amor.

Al cap i a la fi, el "crucificat per nosaltres" és, certament, el final d'una vida tota ella feta acceptació de la voluntat divina. És el final d'una realització del sentit més profund i absolut del món posat a la presència del seu Creador i Senyor per a poder-li dir "Pare".

Però aquest "crucificat per nosaltres" és també l'inici immediat i pròxim, de l'esdeveniment central i essencial de la nostra fe: Crist ressuscitat. Amb la Passió i la Mort de Jesús comença l'hora definitiva de la glorificació que Jesús demanava en la seva pregària, abans d'anar a la seva Passió: "Pare, ha arribat l'hora; glorificau el vostre Fill, a fi que el vostre Fill vos glorifiqui segons el poder que li heu donat sobre tot home, perquè doni la vida eterna a tots els qui li heu donat."

Voldria, idò, estimats germans de Menorca, que aquestes meves paraules serviguessin per animar-vos a viure aquests dies la celebració de la presència viva i personal de Crist entre nosaltres. Perquè, més que commemorar i recordar, celebrassin la nostra redempció i la nostra resurrecció, que ja s'està realitzant en la de Jesús. Pels sofriments i per la Mort de Jesús ens ha d'entrar un optimisme que ens dugui a serguir-lo amb l'esperança d'una nova terra i d'un nou cel.

Hem de fer feina compromesa ara, amb la sol·licitud necessària pel perfeccionament d'aquest món, passant també per la purificació i la conversió del nostre cor. La Quaresma ens pot haver ajudat a açò. Ara, la setmana santa ens hi endinsa més intensament.

Després, arribarà Pasqua. Un dia ens arribarà la Pasqua eterna. Perquè "el Regne ja està present en misteri aquí a la terra.... En arribar el Senyor Jesús, es consumarà."

Que la meva benedicció per a tots sigui penyora d'una celebració pasqual viscuda i esperançada.

Homilia de la Missa crismal

Estimats germans,

El vaig conèixer l'any passat, a finals d'abril, a Roma. Tots dos, entre tantíssima gent, hi havíem anat amb motiu de la beatificació del Pare Francesc Coll, fundador de les religioses dominiques de l'Anunciata.

Era un home més tost baix; callat; sèrio, però amb una dolcesa d'ànima que captivava. Així, com el descriu, és la impressió que en vaig treure en aquells tres o quatre dies que vàrem estar junts en un convent de les dominiques. Record que la Companyia aèria, amb què va arribar a Roma, li va extraviar la maleta i un altre bisbe, present amb nosaltres a la Ciutat eterna, va haver de deixar-li una sotana i una fxa vermella per poder assistir a la cerimònia de la beatificació.

Vaig escrivint, vaig escrivint i els records d'aquells dies se'm fan presents a la memòria i em distreuen de dir-vos de qui vos parl. Sí, potser qualcú sabrà o haurà endevinat què vull dir i qui és aquest arquebisbe més tost baix, callat i sèrio, del qual vos explico la meua coneixença d'ell.

Qualque cosa més que paraules. La setmana passada, exactament el dimarts, ens assabentàvem de la notícia. Tot el món escoltava la nota tràgica que provenia de la nació més petita de Centreamèrica: L'arquebisbe del Salvador, Mons. Cèsar Arnulfo Romero, havia estat assassinat mentre celebrava l'eucaristia, en un hospital de cancerosos.

Qualque cosa més que paraules! Després del seu retorn de Roma a Sant Salvador, va haver de dir-ne moltes més de paraules. No va poder estar callat. La caritat i la justícia l'urgien a dir paraules. També ell, perquè era ungit, "es va aixecar a llegir". Va trobar, també, el passatge on

hi ha escrit: "L'Esperit del Senyor reposa damunt mi, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a dur la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn a la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor, el dia que el nostre Déu farà justícia, a consolar tots els qui estan de dol".

Qualque cosa més que paraules! El seu darrer sopar fou aquella eucaristia vespertina, en la qual va lliurar la sang i la vida pel seu poble. Una bala va traspasar el seu cor.

Qualque cosa més que paraules! Jesús va començar a fer i a ensenyar. Va passar fent el bé. I una llargada de seguidors feels de Crist ha anat també passant i fent el bé i ensenyant el manament de l'amor. Posau-hi vosaltres mateixos, estimats germans, tants de llinatges coneguts i estimats, fins al del meu company de Roma i germà en l'episcopat. Mns. Romero. Sabem que tots ells van passar urgits per l'amor i per la veritat i per la justícia, amb qualque cosa més que paraules.

Avui, en aquest fosquet, ens hem reunit a la parròquia de Sant Lluís per a consagrar aquests olis que ungiran fillets i filletes per a fer-los cristians, que ungiran al.lots i al.lotes per a confirmar-los en la fe rebuda, que ungiran els nostres malalts, per la salut de la seva ànima i, si convé, del seu cos; que voldríem que ungissin també altres joves, decidits per exercir el ministeri sacerdotal i sortir als camins del món per escampar la Bona Nova de la caritat, de la veritat i de la justícia.

Som a la vigília del Dijous Sant. He volgut, en aquesta missa crismal, emprar l'eslogan del Dia de l'Amor Fratern —qualque cosa més que paraules!—, per a dirigir-vos aquesta meva homilia. I he volgut relatar-vos i dur a colació també el fet del sacrifici martirial de l'arquebisbe del Salvador, Mons. Romero. Una cosa i altra encaixen perfectament en aquesta nostra reunió eucarística. I tot perquè, com féu Jesús, a nosaltres que som ungits, també ens urgeix, com a Ell i com a ells, que feim qualque cosa més que dir paraules.

Certament, tenim la paraula i hem d'aixecar-nos a llegir-la, volent que tot el món, com aquells feels de la sinagoga de Natzaret, tingui els ulls posats en Jesús. Les paraules, llavors, se'ns han de convertir en obres, com a Jesús i com a tots els qui donaren la seva sang per Ell i pels germans.

Perquè me pens que, malgrat tot, la feina essencial que l'Església i, per tant, tots els cristians que la formam, hem de realitzar avui és fer tornar a posar els ulls del món en Jesús, l'únic Messies. La carta als hebreus ens diu que "tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme, ja que Ell per arribar a la felicitat que li era proposada, va acceptar el suplici de la creu no fent cas de la vergonya que havia de passar". I Sant Pau commina els gàlates dient-los: "O gàlates insensats! Qui vos ha fascinat, després que davant dels vostres ulls va ser dibuixada la imatge de Jesucrist, clavat en creu?"

Compartir la nostre fe en aquest Jesús mort i ressuscitat o, alman-

co, donar-la a conèixer als altres és una tasca que no podem deixar mai de fer. Estendre el missatge de Jesús, ser testimonis de la seva resurrecció "començant des del dia en què va rebre el baptisme de Joan fins que fou enduit al cel" és anar prolongant la seva Bona Nova i, per tant, és fer l'Església continuadora de la missió que Crist va rebre del Pare.

Obrir el camí de la fe a aquest món secularitzat que ja s'organitza prescindint de Déu i de l'Església; fer de la nostra Església una companya i una servidora d'aquest nostre món, per tal que activament i responsablement l'Església cuidi de fer-hi present Crist, sense però, afanys de protagonisme ni de poder, sinò entrant a una feina de cada dia, humil, però continuada, sense fer renou, però tenaç, sense exhibicions ni personalismes ni partidismes de cap casta, però anant al fons del que significa i és encaminar el món per la ruta engrescadora de la fraternitat en el mateix esperit d'un Pare comú, açò és dur a terme la missió que se'ns ha confiat. Sabem que, a la pràctica, sorgiran dificultats i dubtes, obstacles i temptacions. Però, el camí està assenyalat i l'hem de seguir passant per la creu del sofriment, del desencís, del desànim, que, a la fi, com a Crist, ens durà, n'estic segur, al terme d'una vida esperançada i fecunda.

Estimats sacerdots, a vosaltres qui avui renovareu les promeses sacerdotals que vau fer el dia de la vostra ordenació; a vosaltres qui sou els servidors del nostre poble de Menorca; a vosaltres vos dic amb tot el meu amor i estimació les paraules de l'Apocalipsi que suara llegíem en la segona lectura: "Siau sacerdots, dedicats a Déu, el nostre Pare". Ho sereu, servint els germans amb el vostre ministeri de la paraula —que ha d'ésser paraula de Déu, evangelitzadora i catequitzadora; no paraula d'homes o d'ideologies—; ho sereu amb el vostre ministeri de l'eucaristia —expressat en els sagraments que devem als germans—; ho sereu, amb el vostre ministeri de l'acció pastoral —entre els joves, amb els malalts, a l'escola, en la formació dels nostres feels—; ho sereu, sobretot amb el servei de la caritat —que ha de maldar i fer feina en tantes de marginacions i discriminacions que atempten contra la justícia i la veritat—.

Estimats sacerdots, en entonar el prefaci d'aquesta missa, sé que vos diré unes paraules que ara ja vos vull avançar, amb més calma i amb més reflexió. Són paraules que ens haurien de moure a una decisió i a un entusiasme, avui tan necessaris per a tots nosaltres, i que diuen: "els sacerdots, moguts per la caritat, com a pastors vagin a davant el vostre poble, l'alimentin amb la paraula, i el refacin amb els sagraments. I que, donant la vida per vós i pels seus germans, s'esforcin a conformar-se a la imatge de Crist i amb fermesa us donin testimoni d'amor i de fidelitat".

Sí, estimats sacerdots, amor i fidelitat, davant de tothom a Déu, el nostre Pare, a Crist, el Senyor, i a la seva Església, a aquells que Jesús va posar i va posant per a fonament substancial d'ella.

I una paraula també a tots vosaltres, estimats feels de la parròquia de Sant Lluís, i a tots els altres que heu vingut de tota l'illa. Una paraula

meva, del vostre bisbe, germà i amic que vos agraeix la vostra presència en aquest acte, que és Eucaristia, acció de gràcies.

Juntament, idò, amb mi, donau gràcies a Déu, per la gràcia que ens ha fet del do del sacerdocí i de tenir amb vosaltres aquests sacerdots. Juntament amb mi, donau gràcies a tots aquests sacerdots, que són carn de la vostra carn i sang de la vostra sang, pel servei, per l'amor, per la dedicació de tota la seva vida en favor vostre. Si ells avui renoven unes promeses fetes a Déu, renovau també vosaltres, estimats fills, aquesta acció de gràcies i aquesta pregària per a ells.

Tot junt ho oferirem al nostre Pare del cel, per Nostre Senyor Jesucrist. A Ell, l'únic i etern Sacerdot, tot honor i tota glòria.

HOMILIA DEL DIJOURS SANT

Els va demostrar fins a quin punt els estimava

Estimats germans,

Amb aquesta litúrgia que esteim celebrant, hem començat pròpiament les grans solemnitats de la nostra Pasqua. Des d'aquest capvespre, fins a la nit i la matinada del diumenge, anirem seguint els passos de Jesús, recordant els darrers moments de la seva vida terrenal. Començam ara fent la commemoració d'aquell primer Dijous Sant. És el pòrtic, la introducció que ens duu cap als misteris de la nostra Redempció. I tot ell està ple de promeses i de realitats. És la profecia del goig exultant que tindrem el dia de Pasqua.

Ha arribat l'hora de Jesús. Ell sap que ha arribat el moment de passar d'aquest món al Pare. És la nostra Pasqua, el pas de la mort, del pecat, cap a la vida, cap a la plenitud. Jesús, el Servent de Jahvé, es farà obedient fins a la mort i una mort de creu. Glorificarà el Pare i Ell també serà glorificat. En la humilitat i la humiliació del seu servei sacrificial hi trobarà aquella glòria que procedeix del Pare. I serà glorificat perquè donarà la vida eterna a tots els qui li han estat confiats. Per açò, es farà i serà no solament el servent de Jahvé, el seu Pare, sinó també el servent de tota la humanitat, de tots els homes.

I aquesta és la idea que voldria exposar-vos avui, en aquest Dijous Sant de 1980. Sant Joan en l'evangeli que acabam d'escoltar ens expressa clarament aquesta obediència i aquest donar-se de Jesús al seu Pare i als seus deixebles. Ens diu: "Ell, Jesús, que sempre havia estimat els seus en el món, ara els va demostrar fins a quin punt els estimava".

La demostració pràctica del seu amor, el poder saber nosaltres fins a quin punt ens ha estimat, la tenim simbolitzada en aquesta acció humil de rentar els peus als seus deixebles. Açò n'és el símbol, la indicació, l'acte que diu que Ell s'ha fet el nostre servidor fins a aquests límits. És,

idò, una mostra d'aquell amor que sempre ens ha tingut i que ara, en els moments cabdals de la seva vida, ens vol demostrar fins a quin punt ens estima.

Jesús és el nostre Servidor per l'Eucaristia

I aquí ja hi tenim la realitat d'aquest servei i d'aquest amor. En aquell darrer Sopar amb els seus deixebles, agafarà el pa i també el calze de la salvació i convertirà una cosa i altra en el seu Cos i la seva Sang. Un misteri de fe que perpetuarà el seu Sacrifici del Calvari i que es farà aliment per a tots els seus. L'Eucaristia, llavors, esdevindrà el servei del nodriment, serà la força i la virtut per enfortir i vitalitzar tots aquells batiats que han fet de Crist la vida de la seva vida,

I al llarg del temps i de la història, aquesta Eucaristia serà el Viàtic pels nostres malalts, la companyia per tantes d'ànimes necessitades de consol i d'ajuda, la fortalesa per a tots, per tal de continuar ben decidits el camí emprès i poder així vèncer i superar els obstacles que comporta la vida en aquest món.

Aquest servei eucarístic de Jesús és la prova del seu amor, és, ver-taderament la demostració de fins a quin punt ens ha estimat i per ell complirà, d'una manera excel·lent i meravellosa, aquelles paraules que va dir als seus Apòstols: "No vos deixaré orfes; jo estaré amb vosaltres fins a la consumació dels segles".

Jesús és el nostre Servidor pel seu sacerdoci

Jesucrist és l'únic i etern sacerdot. Ben diferent d'aquells sacerdots de l'antiga llei, com diferents eren els sacrificis que oferien. Si ens ha fet el servei del sacrifici del seu Cos i Sang, se'ns fa també servidor pel seu sacerdocí. El sacerdot és qui ofereix el sacrifici d'expiació, la víctima immolada. I Jesucrist és la Víctima i el Sacerdot.

En assumir la nostra naturalesa humana, el Fill de Déu ha esdevin-gut el gran Pontífex, que pot compatir-se de les nostres febleses i ha es-tat provat en tot d'una manera semblant que nosaltres, llevat del pecat. Ell, idò, és el Pontífex, el sacerdot agafat d'entre els homes i constituït en favor dels homes. Es a dir, el gran Servidor dels homes, per quan és l'únic sacerdot per sempre més.

Tota aquesta doctrina tan meravellosa del sacerdocí de Crist, esti-mats germans, que només he insinuat, té encara una perspectiva més captivadora per a tots nosaltres. I és que també nosaltres participam d'a-quest sacerdocí. La primera carta de Sant Pere ens ho recorda d'una ma-nera encoratjadora quan ens diu que hem d'atracar-nos a Jesús i com pe-dres vivents, hem de prestar-nos a l'edificació d'una casa espiritual per

SECRETARIA GENERAL

formar un sacerdoci sant. I açò, perquè som un llinatge escollit, un sacerdoci reial, una nació santa.

Més encara. Ell, Jesús, ha volgut escollir a uns quants dels seus feels perquè participassin més íntimament d'aquest seu sacerdoci. Uns ministres seus que continuassin oferint l'oblació pura i immaculada, en la persona de Crist, a Déu, i en nom de tot el poble. A ells va dir principalment aquelles paraules que hem escoltat a la segona lectura d'avui: "Feis açò, per celebrar el meu memorial".

Jesús és servidor pel seu amor

PREVENCIONES PAROQUIALES DE MAYO

Com a final, estimats germans, d'aquestes meves breus paraules, amb les quals vos he explicat sòbriament aquests misteris de l'amor de Déu, que són l'Eucaristia i el sacerdoci, ara vull resumir-ho amb un altre punt que la litúrgia d'avui també ens aconsella d'expressar. Es el manament de l'amor. Per açò celebrem el Dia de l'Amor fratern i amb un eslogan aquest any que ens fa dir: "Hem d'estimar amb qualque cosa més que paraules".

L'amor és servicial o no és amor. El demostram, com Jesús va fer-ho, amb els nostres actes i les nostres obres. L'amor és donar-se als altres. Sinó, només és egoisme, amor propi.

Tot aquest Triduum pasqual, aquestes solemnitats que avui i ara encetam, són una prova de l'amor que Jesucrist ens va tenir. Podem dir de debò i en veritat que "va demostrar fins a quin punt ens estimava". Va donar la vida per nosaltres. I es va quedar en la seva Eucaristia i en el seu sacerdoci per acompanyar-nos amb el seu amor tots el dies de la nostra vida.

VOCAL DE LA PARROQUIA DE CIUTADELLA

Estimats germans i bons amics de Ciutadella. El vostre bisbe vol urgir-vos també a tots vosaltres per tal que doneu proves del vostre amor a Déu i als germans, amb qualque cosa més que paraules. Els temps que corren són durs i violents. No vos en temeu de com està el nostre món? És que hi falta l'amor, és que no es troben servidors de l'amor, és que no apreciam els valors suprems de l'exemple que va donar-nos Jesucrist amb la seva Passió i Mort, i amb la donació total de la seva vida, quedant-se entre nosaltres. Crist està present enmig nostre, Crist viu per nosaltres i en nosaltres. I el món no el vol rebre, i el món vol prescindir d'Ell.

Sabrem nosaltres correspondre al seu amor? Sabrem estimar amb qualque cosa més que paraules? Jesús va demostrar fins a quin punt ens estimava. Corresponguem nosaltres a aquest seu amor. Estimem-nos de debò i vertaderament els uns als altres tal com Ell ens va estimar.

TRÍPTIC PEL DISSABTE SANT

Som a Pasqua! Ja cantam: al.leluia, al.leluia, Crist ha ressuscitat!
Han passat els dolors i les solituds. I la mort, la major solitud. Crist viu novament. Jo, estimats germans, us vull dir amb versos aquesta meva alegria de Pasqua, després de la solitud del dissabte sant. Així:

Ja dorm! No el desperteu!

El somni de la mort
domina la dissort
del qui han clavat en creu.

Ja dorm! Foragitat,
com pèrfid malfactor,
del temple i la ciutat,
penetra en l'abandó.

Ja dorm! Resta vençut,
després del dur combat.

El tenen sepultat
en negra solitud.

Ja dorm! I es queda sol.

* * *

O dia que ets fet nit
i portes desconsol
al cor del redimit,
si, en va, pot esperar
aquell demà llunyà
que es torni llum i vida.

O dia de fallida!

O dia — solitud!

* * *

Retorni, tu vençut,
el Sol de la victòria
i canti ple d'eufòria
el poble rescatat,
amb veu que mai no es cansa,
un himne de lloança
al Crist Ressuscitat.

Idò, germans, cantem aquest himne victoriós al Crist i facem-ho amb l'alegria i el goig de la Pasqua que ens duu una vida nova.

Amb la meva benedicció.

† Antoni, bisbe de Menorca

SECRETARIA GENERAL

NOMBRAMIENTO

El Sr. Obispo ha nombrado al Rdo. Dn. José Anglada, Delegado Diocesano para el IV Centenario de la muerte de Sta. Teresa.

PREVENCIONES PARA LOS MESES DE ABRIL Y MAYO

Mes de Abril

Día 2, Miércoles Santo, Consagración de los Santos Oleos en San Luis.

Día 3 y 4, Jueves y Viernes Santos, colecta en favor de los Santos Lugares.

Día 3, Día del Amor Fraternal, sin colecta.

Día 5, Vigilia Pascual.

Día 6, Domingo de Pascua de Resurrección, colecta para el Obolo de San Pedro.

Día 13, Domingo 2o. de Pascua, Día de la Iglesia Perseguida, con colecta.

Día 27, Domingo 4o. de Pascua, "Día Mundial de Preces por las Vocaciones", sin colecta.

Mes de Mayo. Ejercicio del Mes de María.

Día 4, Jornada Mundial del Clero Indígena, con colecta.

Día 4, Peregrinación y Bendición de los campos de Menorca desde Monte Toro.

Día 8, solemnidad de la Virgen de Monte Toro.

Día 18, solemnidad de la Ascensión del Señor, "Día Mundial de los Medios de Comunicación Social", con colecta.

Día 25, solemnidad de Pentecostés, "Jornada Mundial de los Enfermos por el Papa y las Misiones".— "Día Nacional de Acción Católica", con colecta.

Aplicación de sufragios

Es obligación de los socios "aplicar u ofrecer cada año dos misas por los mutualistas fallecidos". (Art. 3o., h, del nuevo Reglamento)

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de gener

23-30.- Continua la Visita Pastoral a les parròquies de la ciutat de Maó.

25.- Asisteix a la reunió ordinària de Càritas Diocesana, al Col.legi de Sant Josep, de Maó.

26.- Assisteix a una reunió ordinària de la Delegació Diocesana de Catequesi a la Rectoria de Sta. Maria de Maó.

Mes de febrer

25.- Assisteix a la reunió ordinària de Càritas Diocesana, al Col.legi de Sant Josep, de Maó.

2.- Al matí, dirigeix un recés espiritual a les monges clarises, de Ciutadella. Al capvespre, acaba el recés i celebra l'eucaristia. A les 8 del capvespre, presideix l'eucaristia a la Catedral, amb motiu de la festivitat de la titular, la Purificació de Maria.

3.- A les 11 del matí celebra l'eucaristia al Santuari de Maria Auxiliadora, de Ciutadella, amb motiu de la festa dels antics alumnes salesians. Al capvespre, dirigeix el recés mensual, al Seminari.

4.- Practica la visita canònica al convent de les Monges Clarises, de Ciutadella, amb elecció de la nova Mare Abadessa.

5.- Rep visites a Ciutadella. Al capvespre, dirigeix el recés mensual, a Sant Antoni, de Maó.

6.- Presideix el Consell de Presbiteri, del mes de febrer, al Toro. Al capvespre assisteix al recés per a sacerdots, al Toro.

7.- Rep visites. Al capvespre, concelebra l'eucaristia, al Seminari, amb motiu del dijous sacerdotal.

8.- Assisteix a la parròquia de St. Francesc, de Maó, a l'acte interconfesional que s'hi celebra, per a pregar per la campanya contra la fam.

11.- Es a Madrid per assistir a una reunió de la Comissió E. de Pastoral Social.

15.- Es a Madrid per assistir a una reunió de la Comissió E. de Mitjans de Comunicació.

16.- Rep visites.

17.- Concelebra l'eucaristia a Alaior, amb motiu de la festa de Santa Eulàlia. Visita un sacerdot malalt i té una xerrada amb els pares dels fillets de 1a. Comunió.

18.- Rep visites.

24.- Al capvespre, dóna una lliçó als catequistes de Ciutadella, sobre el document de la Catequesi, del Papa Joan Pau II. Després, dirigeix el recés mensual, al Seminari.

25.- Rep visites.

28.- Rep visites.

Durant diversos dies d'aquest mes, continua la Visita Pastoral a la Ciutat de Maó.

Mes de març

1-2.- Visita pastoral a la parròquia de Sant Climent.

2.- A migdia, participa en la trobada de joves, al Toro i els celebra l'eucaristia.

3.- Rep visites.

4-5.- Assisteix a la reunió de Vicaris episcopals i de Delegats de Càrites diocesanes de Catalunya i Balears que se celebra al Santuari del Toro. Hi fa una presentació de les activitats i perspectives de Càritas.

5.- Al vespre, és a Sant Lluís on dóna una lliçó als catequistes sobre la Catequesi.

7.- Rep visites a Ciutadella. Al capvespre, dóna una conferència a la parròquia de Sant Rafel, de Ciutadella sobre la responsabilitat dels seglars en l'autofinanciació de l'Església.

8.- Rep visites.

10.- Rep visites.

11.- Al capvespre, dóna el recés mensual, a Sant Antoni, a Maó. Després explica la lliçó sobre la Catequesi, als catequistes d'Alaior.

12.- Presideix el consell de Presbiteri, de març, al Toro. I al capvespre, assisteix al recés i xerrada que dóna el Vicari General de Barcelona, Lluís M. Sistach, al Toro.

13.- Al vespre, dóna la lliçó sobre la catequesi, als catequistes de Migjorn.

14.- Celebra l'eucaristia de la festa del Sant Crist de Ciutadella, a la seva capella i assisteix al Tridu.

15.- Rep visites. Al capvespre, té una xerrada amb un grup d'escoltes, de Ciutadella, a cal bisbe.

Durant alguns dies, ha practicat la Visita Pastoral a Maó.

DIADA DEL PENSAMENT ESCOLTISTA

El diumenge, 24 de febrer, es va celebrar, un any més, la diada del pensament.

Perquè el resultat fossin més complets s'havia intentat convidar a n'aquells que durant alguns anys pertanyeren al moviment escolta en una època titulat: "Exploradores de España".

Els inicis de l'Escoltisme a Menorca es remonten al 1913, a Maó. El seu estil era totalment militarista. El 1936 la Guerra Civil va trencar la continuïtat de l'Escoltisme a l'illa. Els intents posteriors que sorgiren ja tenien unes idees distintes i uns nous pilars. L'Escoltisme va viure com un moviment soterrani, il.legal, fins que el Vaticà va firmar el Concordat amb Espanya i es va convertir amb un moviment d'Església.

Poc a poc i en època d'euforia i de desànim el moviment ha anat definint el seu estil.

Avui l'Escoltisme està representat a vàries poblacions de l'illa i cada dia sorgeixen nous grups que s'interessen per la seva línia. Per açò ens vam reunir al Toro per recopilar el nostre passat i tenir-lo present quan pensem amb l'avui i encara més amb el demà.

REUNIÓ DE VICARIS EPISCOPALS I DELEGATS DE "CÀRITAS"

Els dies 4 i 5 del passat mes de març, es reuniren al Toro un bon nombre de Vicaris Episcopals dels bisbats de Catalunya i Balears i també els Delegats diocesans de "Càritas" de les mateixes diòcesis. La feina que hi van fer té dos capítols ben importants. Primer, es van reunir tots sols i per separat els Vicaris Episcopals seguint l'ordre del dia que duien i, per altra banda, també es van reunir, seguint el seu ordre el Consell Regional de les "Càritas" Catalano-Balears, del qual formen part els delegats diocesans. En segon lloc hi va haver una reunió de conjunt en la qual es va parlar de la necessitat de considerar el servei de la Caritat que ha de fer l'Església i, per tant, de la inserció de "Càritas", aquesta obra oficial de l'Església, en els projectes de la pastoral de conjunt de cada diòcesi. El bisbe nostre va encetar aquesta darrera sessió amb unes paraules de presentació i exposició.

La reunió es va fer amb un caliu de cordialitat i de bona feina.

De Menorca hi van ésser a aquestes reunions, a més del bisbe i el vicari general, el delegat diocesà de "Càritas", el consiliari interparro-

quial de "Càritas" de Ciutadella, la presidenta diocesana i el president de la interparroquial de Ciutadella.

CURS SOBRE ELS PROFETES

Durant la darrera quinzena del passat mes de març en el Seminari va fer-se un Curs monogràfic sobre els Profetes. Des del dia 18 de març fins el 31, durant cinc dies cada setmana, es van reunir per assistir a aquest curs intensiu, a més dels seminaristes teòlegs —per als quals s'ha via programat aquest curs— alguns capellans, perquè es va pensar que seria interessant convidar-los a tots. Han estat dues hores intenses cada dia. A més d'aquesta sessió matinal, els vespres, de vuit a nou, els dies 18, 20, 26 i 27 hi ha hagut unes escoles per a la gent que assisteix a l'Escola de Teologia del Centre d'Estudis del Seminari. El professor ha sigut Mn. Jordi Mas, de la Facultat de Teologia de Sant Pacià, de Barcelona.

TROBADA DE JOVES CRISTIANS AL TORO

El diumenge dia 2 Al Toro va tornar a ser lloc d'una altra multitudinària trobada de joves cristians. Aquesta vegada la trobada pretenia reflexionar sobre la pregària. Els punts que allà dalt es van tractar ja havien estat discutits pels distints grups dels pobles de l'illa, o bé la pregària ja havia estat una qüestió plantejada personalment.

Hi havia dotze punts pensats, que van ser, cada un d'ells, un grup de reflexió. El grup que va atreure a més gent va ser el titulat: "¿Què es pregar? ¿Com pregar?", on hi havia 56 dels quasi 400 joves cristians que pujaren Al Toro. Açò va demostrar que els joves estan preocupats i interessats pels continguts de la pregària i la veuen com allò que ens ajudarà a ser conscients de la nostra fe i de la nostra caracterització de cristians.

El vespre abans els components del Secretariat de Joves Cristians i alguns altres, van estar preparant els darrers detalls de la trobada. Els moderadors de cada grup de reflexió van explicar als altres com pensaven enfocar el tema del que eren responsables. Es va recalcar molt la importància de crear un clima de silenci i de tracte humà. Després, també el mateix vespre, va quedar acabat el nombre 14-15 de la revista "Església Jove", corresponent als mesos de gener i febrer.

Treball de reflexió per grups.

El diumenge, després de les inscripcions, es va fer la primera pregària. Es van donar a conèixer els moderadors de cada grup i el lloc que aquests anirien. Seguidament es va començar la reflexió per grups, que comprenia aquestes possibilitats d'elecció: Com la pregària pot vivificar la comunitat local. Seguir el Crist. La pregària, comunió amb Déu. Re-

flexió sobre la carta a totes les comunitats de Taizé. ¿Què és pregar? ¿Com pregar? Distintes maneres de pregar. Preguar, contemplar des de la natura. La pregària font de canvi social. La pregària de Jesús: el Pare Nostre. I l'Evangelí, mitjà de pregària.

La feina per grups va durar tot el matí. Es difícil rallar de conclusions en general, ja que cadascú pot treure les seves, però no hi ha dubte de que se va aconseguir plantejar un important interrogant als joves que van estar oberts a les reflexions en torn a la pregària. Tal vegada lo important era descobrir com la pregària és una cosa viva, i que com una experiència netament cristiana està relacionada íntimament amb la vida.

Durant bastant de temps s'ha minusvalorat la idea de pregar; inclús els joves a vegades hem acusat a la pregària com una manifestació arcaica i intrascendent de la religió cristiana. Però ara som els joves els qui volem recuperar el vertader diàleg amb Déu mitjançant la pregària. L'esperit de Taizé comença a arribar i a fer-se necessari a dintre dels nostres cors. A nosaltres ens ha faltat una pedagogia de la pregària....

¿Com es pot educar un jove de cara a la pregària? Com ens deia en Sebastià Taltavull, "açò és un problema de fe; primer de tot ha de voler creure i ha de voler ser educat amb la pregària. Per ell Crist ha de ser algú i la comunitat cristiana també".

Nosaltres, acabada la trobada, vam rallar amb alguns dels joves que havien estat Al Toro a fi de que ens donassin les seves opinions de lo que havien descobert amb la reflexió de grup. Dels que tingueren com a tema la "carta a totes les comunitats", de Taizé, va sorgir, dels qui havien estat a Barcelona, l'enyorança i la satisfacció, i van rallar de la importància bàsica de la pregària dintre d'aquesta societat de consum en que vivim. Un altre era el titulat "seguir a Crist" i es van reflexionar distints punts des de l'Evangelí, com són la riquesa, el poder i la força de Déu. Relacionat amb aquest mateix punt hi havia el de "L'Evangelí mitjà de pregària" on els joves van descobrir que una manera important de pregar era dialogar amb Déu a partir de l'Evangelí. Un grup que també va atreure a bastant gent va ser el de "la pregària, font de canvi social", on es va recalcar la importància de la pregària individual per ser conscients del lloc que ocupam dintre de la nostre societat. "Pregar, contemplar desde la natura" ajuda a trobar-te a tu mateix, a Crist, perquè la natura obra de Déu mos empeny a pregar.

El darrer grup el formaven aquells que volien dedicar el matí a pregar en silenci, i es van reunir sols, entre ells i amb Déu a la capella de l'església del Toro.

L'Eucaristia i les pregàries

A la una del migdia va començar l'Eucaristia amb el nostre bisbe Antoni. Entre els cants pausats i el clime de pregària, la trobada va arribar al seu punt més important. Van ser molt representatives les pregà-

ries que els joves van oferir i demanar a Déu vora el seu altar. Cada grup va llegir la que ells havien redactat; totes estaven plenes dels continguts que durant el matí havíem descobert.

No recordam totes les pregàries, però si d'una que deia: "Senyor, que la fàbrica i l'escola siguin el nostre temple; que la nostra taula de feina, la màquina o el "pupitre" siguin el nostre altar; i que la feina concreta que realitzam cada dia sigui l'hostia consagrada de Déu".

Acabada l'Eucaristia es va dinar i després va tenir lloc una espontània i animada festa a la posada del monestir, perquè la pregària no és tristesa, sino tot lo contrari.

Finalment, dintre de l'església, es va fer la darrera pregària, la de la despedida, i allà mateix vam cantar "l'hora del adeus".

Després vam devallar de la muntanya els mateixos que el matí havíem pujat, però tal vegada ara se'ns havia presentat un interrogant: ¿tenc necessitat de rallar amb Déu? La pregària és el camí que potencia la fe i dona força a l'esperit. Tot ens ha ajudat a descobrir que la pregària pot esser un bon caliu per la nostra fe i un vincle d'unitat per les nostres comunitats cristianes. Açò és lo que els joves pensam aportar-hi.

TARDE DE RETIRO PARA RELIGIOSAS

La Delegación diocesana de Confer, aprovechando la estancia en la diócesis de Menorca del Padre Eduardo Canals, Claretiano, organizó una tarde de retiro en Monte Toro para el sábado, día 29 de marzo.

COL.LOQUI SOBRE EL SAGRAMENT DE LA PENITÈNCIA

Com a primera resposta a una suggerència feta per uns quants joves en el curs d'una Trobada al Toro, el diumenge, dia 9 de març, es va celebrar al Seminari, un col.loqui sobre el sagrament de la Penitència organitzat pel Secretariat de Joves Cristians de Menorca. Convé destacar la presència de gent de tota edat, lo qual va donar una riquesa i diversitat d'aportacions. En Bartomeu Llompart, va ajudar a la reflexió fent una breu i àgil aportació històrica de les formes en que les primeres comunitats i l'Església han anat realitzant, al llarg dels segles, aquesta funció de reconciliació. Va fer també una valoració de les tres formes que l'Església del nostre temps té ritualitzades per a la celebració de la Penitència. En resum, un col.loqui certament interessant, els assistents al qual van sortir amb ganes de que les diverses comunitats siguin més i millor informades si volem que, poc a poc, anem recuperant el sentit de la Penitència avui en crisi per mor de factors i motius d'origen divers.

REUNIÓ DEL CLERO SOBRE PASTORAL MATRIMONIAL

El passat dimecres, dia 12, els capellans es van a reunir al Toro per tractar sobre "Qüestions actuals de la Pastoral Matrimonial". Va dirigir la reflexió Mn. Martínez Sistach, Vicari General de Barcelona. Els temes que es van tocar van ser els següents:

— Exigències d'una autèntica pastoral pre-matrimonial i matrimonial, considerant l'actitud que tenen els contraients respecte al tipus de matrimoni i de la fe.

— L'actitud envers els batiats que celebren només el matrimoni civil: situació eclesial d'ells, baptisme dels seus fills, petició del matrimoni canònic....

— L'actitud pastoral davant dels separats i ajuntats.

SOLEMNE MISA CRISMAL, EN LA PARROQUIA DE SAN LUIS

El dia 2, en la parroquia de San Luis, se celebró la solemne Misa Crismal, en la que se consagraron los Santos Oleos, que se utilizan en la administración de los Sacramentos.

Presidió el Obispo, y concelebró la casi totalidad del clero diocesano, quienes previamente se habían preparado en unas horas de oración y reflexión dirigidas por el teólogo catalán Rovira Beloso.

Participaron fieles de varias comunidades parroquiales, destacando la notable representación de la comunidad de San Luis.

Nunca, anteriormente, se había reunido en su iglesia parroquial un número tan elevado de sacerdotes, que revestidos de sus albas, se situaron alrededor del altar.

El párroco y el diácono de la parroquia asistieron directamente al Obispo en el desarrollo de la celebración. Dos seglares proclamaron las primeras lecturas de la Palabra de Dios.

Toda la celebración, cuidadosamente preparada por la comunidad parroquial de San Luis, se realizó en un clima de gran participación.

Antes del Ofertorio, los sacerdotes renovaron sus compromisos y se procedió a la consagración de los Oleos.

Al final de la celebración el Obispo impartió la bendición ritual.

Esta celebración constituye una fecha histórica para la parroquia de San Luis, por ser la primera consagración de los Santos Oleos, realizada en ésta.

FRATERNITAT CRISTIANA DE MALALTS —MENORCA—

En los locales de la Parroquia de Sta. Eulalia de Mahón, el primer domingo del mes de febrero, se tuvo un encuentro con enfermos, mi-

nusválidos y colaboradores de Mahón en el que participaron el Responsable y Consiliario Diocesanos acompañados de algunos miembros de su equipo. Después de un intercambio quedó constituido un grupo de base que ha de ser un buen motor de la fraternidad en Mahón.

Nueve miembros de la Fraternidad menorquina, participaron activamente en las Jornadas regionales de la Fraternidad. El tema de estudio fué "La Sanidad" e intervinieron en el estudio y exposición del mismo el Consiliario Nacional de la Fraternidad, el Responsable Regional de la Pastoral Sanitaria y la Sra. Pilar Malla, responsable del gabinete Técnico del Departamento de Sanidad y Asistencia Social de la Generalitat.

En los locales del grupo de Ciudadela se reunió el Equipo Diocesano al que se integraron nuevos miembros. En este encuentro se informó del contenido y desarrollo de las pasadas Jornadas Regionales que se valoraron como muy positivas y se planteó el "como hacer llegar a todos la aportación que pueden suponer estas Jornadas y la necesidad de entrar en contacto con los agentes de la Sanidad y los responsables de la Pastoral Sanitaria de Menorca".

JORNADAS SOBRE LA EXHORTACION "CATECHESI TRADENDAE"

En las parroquias de la diócesis se celebraron Jornadas dedicadas al estudio comentado de la Exhortación Pontificia "Catechesi Tradendae." Explicaron las diversas partes del Documento, el Obispo y los sacerdotes : Sebastián Seguí, Sebastián Taltavull, Francisco Triay, Cristóbal Vidal, Antonio Subirats y Juan Febrer.

Participaron numerosos catequistas de las comunidades parroquiales.

SEMINARI DIOCESÀ DE MENORCA

Ens sabia greu que de la Campanya del Dia del Seminari, només quedàs constància de la part econòmica, perquè sabem cert que aquesta part és només una conseqüència de la part més viva, açò és, de l'interès que cada un dels creients sent per una realitat que alena en el seu propi existir. A més tenim la sort de no haver aclarit prou tot el que la "campanya" econòmica ens ha aportat enguany. Per açò, avui només direm el que fins ara sabem. En el pròxim nombre publicarem, creim que d'una forma definitiva el que hem fet —encara ens queda qualche cosa per fer— i el que la comunitat cristiana de Menorca ha aportat al Seminari. De totes maneres, ja, des d'ara, moltes gràcies!

COLLECTA CAMPANYA DEL SEMINARI 1980

CIUTADELLA:	Catedral	70.608,- Ptes.
	St. Francesc	29.548,- Ptes.
	St. Esteve	7.371,- Ptes.
	St. Rafel	9.111,- Ptes.
	St. Antoni Ma. Claret	12.167,- Ptes.
	Ma. Auxiliadora	28.000,- Ptes.
	Sta. Clara	2.675,- Ptes.
	Hospital	2.800,- Ptes.
	St. Crist	5.585,- Ptes.
	St. Miquel	14.590,- Ptes.
	Carmelites	3.500,- Ptes.

MAÓ:	Sta. María	34.469,- Ptes.
	El Carme	9.140,- Ptes.
	St. Francesc	25.069,- Ptes.
	La Concepció	11.441,- Ptes.
	Sta. Eulàlia	4.375,- Ptes.
	St. Antoni Abat	1.500,- Ptes.
	St. Josep	6.537,- Ptes.
	Concepcionistes	960,- Ptes.
	Residència Sanitària	3.700,- Ptes.
	Gràcia	586,- Ptes.
	Consolació	5.515,- Ptes.
	Llucmassanes	966,- Ptes.

ALAIOR: 51.500,- Ptes.

ES CASTELL: 17.053,- Ptes.

ST.LLUÍS: 11.696,- Ptes.

ES MERCADAL: Parròquia 21.852,- Ptes.

Al Toro 10.300,- Ptes.

FERRERIES: 78.224,- Ptes.

ES MIGJORN GRAN: 5.000,- Ptes.

ST. CLIMENT: 13.072,- Ptes.

Altres donatius 15.700,- Ptes.

1980 TOTAL 514.610,- Ptes.

1979 TOTAL 379.877,- Ptes.

DIFERÈNCIA 134.733,- Ptes.

ESTATUTS DE L'ASSOCIACIÓ DIOCESANA D'ESCOLTISME

Sr. Bisbe:

En Josep Bagur i Coll, delegat per l'Assemblea de l'Escoltisme Catòlic de Menorca per a la redacció de les propostes dels nous Estatuts, a V. Ilma.

E X P O S A : Que degut a que acaba aquest any l'aprovació dels Estatuts vigents per a la Delegació de l'Escoltisme Catòlic aprovats per cinc anys pel bisbe Miquel Moncadas i Noguera, es van presentar a l'Assemblea ordinària d'aquesta Delegació diferents propostes de modificació dels mateixos Estatuts; propostes, algunes que foren aprovades per l'Assemblea. Per açò, tal com manen els vigents Estatuts presenta a V. Ilma. i

P R E G A : Tengui a bé aprovar, pel temps que cregui convenient els nous Estatuts aprovats per l'Assemblea.

Mon.Rvt. Sr. Bisbe de Menorca.— Ciutadella

Art. I. Definició

A la Diòcesi de Menorca, l'Associació d'Escoltisme és una associació de seglars, amb personalitat jurídica en l'Església Catòlica, pertanyent a la Conferència Escolta Internacional d'Escoltisme Catòlic ja que és membre del Moviment Escolta Catòlic (M.S.C.), (aprovat pel Plé de la Conferència Episcopal Espanyola a 6-VII-1973), membre de la Federació Espanyola d'Escoltisme; que acull els agrupaments que volen fer escoltisme segons els principis que segueixen:

I. 1.— Objecte

L'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca té per objecte contribuir al creixement dels joves, ajudant-los a realitzar plenament les seves possibilitats físiques, intel·lectuals, socials i espirituals, com individus, com a ciutadans i com a membres de comunitats locals i nacionals, segons el mètode del Moviment Escolta Internacional, fundat per Baden Powell. Està d'acord amb les normes de la Conferència Internacional i de la Conferència Internacional d'Escoltisme Catòlic i amb els principis sobre l'apostolat dels seglars dimanats de la Jerarquia.

I. 2.— Principis

Per aconseguir el seu objecte, l'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca es proposa: Seguir els tres eixos del M.S.C.: Fe, Educació i País.

A) La descoberta de Jesucrist i del seu Evangeli que suscitin l'adhesió personal i el testimoni de vida, per mitjà dels seus programes, les seves activitats, la seva pedagogia comunitària i activa.

B) El creixement físic, especialment per mitjà de la austeritat i la vida a l'aire lliure.

C) La formació del caràcter i de la personalitat.

D) El treball en equip, l'autogestió, l'esforç, l'interès per les responsabilitats a partir de les pròpies aptituds i la descoberta del sentit comunitari de la vida professional i social.

E) El servei als altres, descobrint la solidaritat i el companyonisme, la valentia i el perill, enriquits amb la visió cristiana de l'home, i la pròpia responsabilitat familiar, social i cívica.

F) El descobriment i l'estima del nostre país, per ajudar a fer conscients de les peculiaritats del país on vivim i impulsar el diàleg i la creativitat dels homes que hi viuen; descobrir els problemes comunitaris i intervenir en la seva transformació positiva.

Art. II

1,— L'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca, podrà coordinar-se, si ho creu convenient, amb altres associacions escoltes de M.S.C., formant un organisme supradiocesà, que es regirà per uns estatuts generals i aprovats per l'autoritat competent.

2,— L'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca, estaria integrada a l'M.S.C. a través d'aquest organisme supradiocesà, previst en l'art. 4 dels Estatuts de M.S.C., aprovats per la Conferència Episcopal Espanyola.

3,— L'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca, si es verificàs els suposts dels apartats 1 i 2 d'aquest article, seria representada davant els organismes Escolta nacional i internacional per aquest organisme supradiocesà.

Art. III

D'acord amb els Principis de l'Escoltisme Internacional, l'Associació d'Escoltisme de Menorca està deslligada de tota doctrina o actuació de qualsevol partit o organització política.

Art. IV. Etapes educatives

El mètode escolta s'adapta totalment a l'evolució natural de la per-

sona en el seu creixement mental i físic. Per açò, l'Associació d'Escoltisme de Menorca ofereix als seus membres quatre etapes en el seu progrés personal:

1a. etapa: Llops -Daines (8-12 anys)

L'activitat educativa sorgeix tan del joc com de l'observació, i és viscuda en el clima de "família feliç".

2a. etapa: Ràngers-Guies (12-14 anys)

Especialment creada per a preadolescents. La necessitat d'expressar-se, de crear, de risc, de créixer que sent el preadolescent troba el seu camí en una sèrie d'aventures o operacions escollides per ell mateix.

3a. etapa: Pioners - caravel·les (14-17 anys)

A la mesura de les ambicions adolescents, els pioners-caravel·les proposen i realitzen les empreses més variades. Aquesta etapa es caracteritza especialment per la dinàmica d'equip i per la corresponsabilitat dins els mateixos.

4a. etapa: Róvers (més de 17 anys)

Els róvers aporten la dimensió adulta a l'Escoltisme. L'activitat escolta tendeix a integrar-los en el món dels adults, amb plenitud d'ideal i amb un realisme constructiu.

Art. V. La Promesa

Tots els membres que entren a una unitat escolta, quan hagin descobert i entrat en l'estil de la vida escolta, s'ha d'adherir a una promesa i a una llei, compromís de participar en la vida de la unitat, de l'Agrupament i de l'Associació Diocesana d'Escoltisme. La promesa és única i compromet a partir de l'edat de pioners-caravel·les.

Aquest compromís es manifestarà davant dels altres al.lots/es i davant dels altres membres de la unitat, d'acord amb les orientacions concretes que proposa el mètode de l'etapa corresponent. Sempre haurà de ser conscient, responsable i sincer en la mesura de l'edat.

El text de la Promesa podrà ser lliure, però haurà de reflexar els deures envers Déu, els altres i un mateix, i inspirat en la promesa i en la Llei concebuda pel fundador de l'Escoltisme.

Art. VI. La Llei escolta

L'escolta és digne de confiança.

L'escolta és responsable.

L'escolta ajuda a tothom.

L'escolta és obert i solidari.

L'escolta és educat.

L'escolta estima la natura.

L'escolta sap obeir i no deixa res a mitges.

L'escolta supera les dificultats amb alegria.

L'escolta viu amb austeritat.

L'escolta és net en tot i per tot.

ORGANITZACIÓ — MEMBRES

Art. VII.

L'Agrupament és l'organisme base de la vida escolta. Es a dins del seu ambient on l'al.lot / a troba el progrés educatiu i la unitat de direcció que la seva formació exigeix.

Normalment l'agrupament està compost per les Unitats de cada una de les etapes educatives. Quan només n'existeix una de sola, ella mateixa constitueix un Agrupament.

Art. VIII.

L'equip de l'Agrupament és el responsable de la tasca educativa de l'Escoltisme en el lloc concret on es realitza.

Formen l'Equip de l'Agrupament els caps d'unitat, els consiliaris, i el cap d'agrupament que el presideix. Per a poder tenir la responsabilitat de cap d'agrupament és necessària la confirmació de l'equip de la Delegació Diocesana d'Escoltisme.

Art. IX.

Seràn membres de l'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca els pertanyents als diversos Agrupaments, a la D.D.E. i altres persones, que comissionades per aquesta, realitzin una missió determinada al servei de l'Associació.

Art. X

L'afiliació definitiva dels agrupaments serà regulada per les normes dictades per la D.D.E. de Menorca.

Art. XI

La D.D.E. de Menorca animarà i recolzarà qualsevol iniciativa de contacte amb altres moviments scouts, si hi són, o moviments de joventut en general.

Art. XII

En el cas de que hi hagués un gran nombre d'agrupaments, es crearan demarcacions.

ORGANISMES DE GOVERN

Art. XIII

Els Organismes de govern de l'Associació Diocesana d'Escoltisme són la Delegació Diocesana d'Escoltisme i l'Assemblea.

Art. XIV

La Delegació Diocesana d'Escoltisme (D.D.E.) és l'equip responsable de la formació, animació i perfeccionament dels agrupaments, i també, de l'aplicació dels mètodes en tots ells.

La D.D.E. està formada per:

- 1) L'equip de formació : Delegat Diocesà
Responsable de formació de caps.
Consiliari Diocesà.
- 2) L'equip administratiu : Tresorer
Secretari

Art. XV

- 1) El Delegat, el Secretari i el Tresorer, són elegits per l'Assemblea.
 - a) Aquests càrrecs seran elegits per tres anys i no podran ser reelegits més d'una vegada.
 - b) L'elecció del Delegat serà comunicada al Bisbe perquè, si hi dona el seu vist i plau, faci el seu nomenament.
- 2) El Consiliari diocesà és nomenat pel Bisbe a proposta de la D.D.E.
- 3) Els responsables de Formació de caps seran cridats per la D.D.E.
- 4) Es aconsellable que tots els agrupaments tinguin algun responsable que treballi o els representi en la D.D.E.
- 5) Totes les Demarcacions, si n'hi ha, hauran d'estar representades en la D.D.E.
- 6) Els delegats de Demarcació seran elegits per l'Assemblea de la seva demarcació i confirmats per la D.D.E.
- 7) Els consiliaris de les Demarcacions seran proposats al Bisbe per la D.D.E.

Art. XVI. L'Assemblea

Es missió de l'Assemblea:

- a) La ratificació de les normes dictades durant el curs per la D.D.E.
- b) L'aprovació de l'estat de comptes i de la memòria anual.
- c) La proposta de modificació dels Estatuts.
- d) L'elecció del Delegat Diocesà, del Secretari i del Tresorer.
- e) La proposta de dissolució de l'Associació.

Art. XVII

L'Assemblea es reunirà en convocatòria ordinària una vegada a l'any i en extraordinària sempre que ho cregui convenient la D.D.E. o bé ho demanà un terç dels agrupaments. En tot cas haurà de ser convocada amb 20 dies d'anticipació i en la convocatòria s'expressarà clarament l'ordre del dia.

Art. XVIII

Són assembleistes per dret propi, amb veu i vot:

- 1) L'Equip de la Delegació.
- 2) Tots els caps, de tots i cada un dels agrupaments, reconeguts amb caràcter definitiu, que hagin estat confirmats en el seu treball específic; hi haurà un representant, de cadascun dels agrupaments, per la unitat de Ròvers.

Art. XIX

Tots els acords es pendran per la majoria dels dos terços dels assembleistes presents.

Art. XX

Les decisions de l'Assemblea sobre la proposta de modificació dels Estatuts seran presentades al Bisbe per a obtenir la seva aprovació.

La decisió de l'Assemblea sobre la dissolució de l'Associació s'haurà de comunicar al Bisbe per a obtenir la seva ratificació.

Art. XXI. Activitats de la D. D. E.

La D.D.E. de Menorca, d'acord amb els seus Principis i finalitats, es cuidarà d'organitzar totes les activitats necessàries per aconseguir el seu objectiu, molt especialment l'impartir els cursos previs als nous agrupaments i als bàsics als agrpaments ja reconeguts, així com també organitzar els cursos oportuns de formació permanent pels educadors. El judici de la D.D.E. sobre la competència o incompetència dels candidats als cursos bàsics serà vinculat per a tots els agrupaments.

Art. XXII. Uniformació

- 1) L'uniforme escolta, amb les insignies i distintius del moviment seran emprats pels membres de l'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca en les seves activitats en la mesura que ho aconsellin les orientacions pedagògiques de les Branques corresponents.

En el cas que sia aconsellable, haurà de ser el tipus d'uniformació que disposi la D.D.E.

2) L'emblema de l'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca, serà la bandera de Sant Jordi, patró de l'Escoltisme.

Art. XXIII. Els béns

L'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca podrà posseir tota classe de béns tan moble com immobles, i cobreix les seves despeses amb les quotes dels Agrupaments i Unitats i amb els donatius que de qualsevol forma legítima li arribin.

Art. XXIV

L'administració dels béns esmentats a l'article anterior seran administrats per la D.D.E., o per l'Organisme que aquesta delegui, sense que s'exigeixi cap responsabilitat al Delegat.

La possessió dels béns de l'Associació i la seva administració seran subjectes a les prescripcions del Dret Canònic vigent.

Art. XXV

L'Associació Diocesana d'Escoltisme de Menorca es podrà disoldre per acord de l'Assemblea en la forma prevista en els articles XIX-XX.

L'Assemblea pendrà l'acord sobre el destí dels béns propis de l'Associació, que haurà de ser aprovada pel Bisbe.

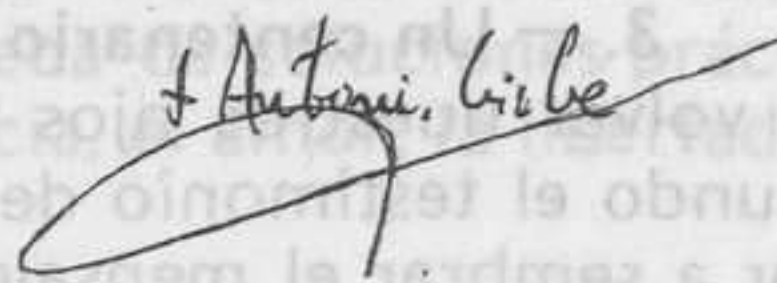
Ciutadella de Menorca a 28 de Març de 1980.

Estimat Josep Bagur i Coll, Delegat per l'Assemblea de l'Escoltisme Catòlic de Menorca, per a la redacció dels nous Estatuts.

He llegit atentament els estatuts que tan acuradament heu redactat i ara ens presentau perquè els aprovi; us vull comunicar que ben joiosament els aprovo i esper i prec a Déu us siguin profitosos per la vostra Obra que tant coratjosament duis a terme.

Ben afectuosament et beneix i amb tu a tota l'Assemblea de l'Escoltisme Catòlic a Menorca.

El Bisbe de Menorca

IV CENTENARIO DE LA MUERTE DE SANTA TERESA

Declaración de la Comisión Nacional sobre sus objetivos

Nos encontramos ante el centenario teresiano más importante: el de la muerte de la Santa, ocurrida en ALBA DE TORMES (Salamanca) el 4 de octubre de 1582. La muerte de los santos es para la Iglesia su verdadero nacimiento, el sello que autentifica su vida. Se trata de un centenario capaz de despertar interés no sólo en nuestro país y en la Iglesia sino más allá de ambas fronteras. En efecto, la figura de Teresa de Jesús representa una cumbre dentro de la Iglesia pero pertenece también por derecho propio al patrimonio de la Humanidad. Convencidos de que la celebración de este centenario puede y debe convertirse en una espléndida oportunidad pastoral, en un acontecimiento profundamente religioso y evangelizador, los componentes de la Comisión Nacional creada al efecto manifiestan los objetivos de dicha celebración y los criterios que a su juicio deberán presidir todas las tareas de este centenario teresiano.

A partir de este momento y por medio de las comisiones creadas al efecto se trata de impulsar la celebración de:

1.— Un centenario profundamente religioso y espiritual:

que se centre en el interrogante sobre el sentido de la vida; que responda al hambre de valores espirituales que padece el hombre de hoy; que ofrezca espacios a la Búsqueda de lo Absoluto y a la experiencia de Dios tan característica de Teresa de Jesús; que ayude a iniciarse en el camino de la oración y a recorrer su itinerario; que en medio de un mundo dominado por la técnica, contribuya a despertar y valorar, en su justa medida, la dimensión religiosa y contemplativa del corazón humano.

2.— Un centenario plenamente eclesial y renovador:

eclesial porque lo va a celebrar toda la Iglesia al haber sido asumido por sus pastores y porque, siguiendo las huellas de quien se alegró de vivir y morir como hija de la Iglesia, deberá alimentar el sentido eclesial en todos sus miembros. Renovador porque, como lo hizo Teresa de Jesús en su tiempo, deberá invitarnos a todos —sacerdotes, religiosos, religiosas y laicos— a volver a la radicalidad del evangelio y a sintonizar claramente con las necesidades y exigencias de esta hora posconciliar de la Iglesia.

3.— Un centenario evangelizador y misionero:

al volver nuestros ojos hacia Teresa de Jesús, al ofrecer, de nuevo, al mundo el testimonio de su vida y de sus obras, lo que deseamos es volver a sembrar el mensaje del evangelio, mensaje del que ella fue un tes-

tigo cualificado. Queremos hacerlo con el frescor y la atracción que se descubren en su vida. Y queremos hacerlo llegar a los que nunca lo han oído o a los que, al menos, nunca lo han experimentado.

4.— Un centenario con proyección de futuro:

por eso queremos que el centenario no se quede en un mero recuerdo del pasado. Pretendemos, por el contrario, que desde la vida y las obras de Santa Teresa, sirva para enfrentar al hombre de hoy, creyente o no creyente, con su momento presente y futuro. Queremos un centenario que sepa recoger y estimular desde la fe las profundas aspiraciones del humanismo contemporáneo; un centenario que a través de Teresa de Jesús, mujer y doctora de la Iglesia, ayude a descubrir y alentar las legítimas esperanzas del mejor y más auténtico feminismo.

5.— Un centenario que interese al mundo de la cultura:

a los historiadores y a los literatos, a los poetas, a los teólogos y a los ensayistas, a los periodistas, a los músicos y a los pintores. Santa Teresa de Jesús no es solamente una figura de la Iglesia. Es una hija de la España de todos los tiempos, un patrimonio de la Humanidad. Quisiéramos que cualquier amante de la cultura se sintiera convocado a tomar parte en la celebración del centenario y aspiramos a que la organización de éste ofrezca espacios y oportunidades a cualquier amante de la cultura en todas sus variadas formas.

6.— Un centenario popular:

tratamos de superar cualquier peligro de elitismo y toda tentación de ceñirnos a grupos selectos pero reducidos. El centenario ha de ser un acontecimiento popular. Un acontecimiento que llegue al cristiano y al hombre de la calle. Un acontecimiento en el que tome parte el pueblo y que en el pueblo deje su huella. Un acontecimiento especialmente atractivo para los jóvenes que buscan —en la noche— sus caminos.

7.— Un centenario al servicio del Reino de Dios:

al hablar de un centenario religioso y espiritual no pretendemos impulsar un centenario desencarnado, sin conexión con los problemas reales y temporales. El centenario de Santa Teresa puede y debe constituir una magnífica oportunidad de promoción de los valores del Reino de Dios: “el espíritu de pobreza” y la “mesa compartida” frente al consumismo materialista y al egoísmo imperantes; la búsqueda de soluciones prácticas y concretas inspiradas en la verdad, la justicia, el amor, la libertad y la paz.

BIBLIOGRAFIA

"DE DOS EN DOS"

Apuntes sobre la fraternidad apostólica. (Ed. Sígueme).

Por J. Martín Abad; M. Legido; F. Bellido; U. de las Heras; C. Osoro; F. Fernández Alía; J. Tapia.

Un equipo de entre los participantes en las Jornadas de Delegados Diocesanos del Clero, responden con unos "Apuntes sobre la Fraternidad Apostólica" al acuerdo tomado en la reunión de Mayo de 1979 de preparar un material de trabajo que pudiera servir para promover y acompañar en cada Iglesia diocesana la vivencia del Espíritu de la fraternidad apostólica entre los sacerdotes y de ellos en la comunidad cristiana.

Editado por SIGUEME (Colección Nueva Alianza) sale con el título de "DOS EN DOS" haciendo alusión a las palabras con las que el Señor envió a sus discípulos delante de él a prefigurar su rostro anunciándole y anunciando el Reino.

El libro está presentado por Mons. José Delicado Baeza, Arzobispo de Valladolid y actual Presidente de la Comisión Episcopal del Clero. Después de una introducción sobre lo que es el material presentado, y sobre la contextura evangélica en que se ofrece, recoge un análisis, a modo de aproximación, sobre la situación actual de los sacerdotes como el ver de una revisión. Hace una lectura neotestamentaria descrita de un modo sencillo, pero teniendo en cuenta la exégesis actual, de la fraternidad apostólica de Jesús y trata de situarla luego en la situación histórica de hoy; ofrece después unos apuntes de búsqueda a través de una presencialización y encuentro con el Señor en la historia y en cada circunstancia, del encuentro con los hermanos en las situaciones contemporáneas al servicio de edificación de la Iglesia; e intenta encontrar el camino de una teología apostólica desde la misma vida y marcha de la comunidad. Al final incluye unos guiones para la lectura personal y para el trabajo de grupo y para que no quede en un libro de simple lectura sino que todos puedan hacerlo realidad.